

Arrest

**nr. 224 770 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2001 dient verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 juni 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 augustus 2001 bevestigt de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad van State. Op 11 juni 2002 verwerpt de Raad van State de vordering van verzoekster bij arrest met nummer 107.676.

Op 11 april 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 december 2007 verklaart de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag zonder voorwerp.

Op 26 november 2003 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 8 januari 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2004 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 13 juli 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring. Op 27 november 2007 verwerpt de Raad van State de vordering ingesteld door verzoekster bij arrest met nummer 177.229.

Verzoekster keerde inmiddels, in 2006 terug naar Georgië. Het is niet duidelijk wanneer zij opnieuw naar België is gekomen. Het eerste spoor na haar vertrek is de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op 8 december 2010. Op 8 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 26 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onvankelijk. Op 17 september 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt op 25 februari 2014 bij arrest met nummer 119 464 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 25 mei 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Er wordt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 24 december 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 april 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Tevens wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Bij arrest nummer 131 470 vernietigt de Raad op 1 september 2014 het inreisverbod.

Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod. De Raad verwerpt op 21 mei 2015 het tegen het inreisverbod ingestelde beroep bij arrest met nummer 145 834.

Op 23 augustus 2016 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 februari 2017 wordt voormelde aanvraag onvankelijk verklaard en op 10 november 2017 wordt ze ongegrond verklaard. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingediend is bij de Raad gekend onder het nr. 215 225.

De verwerende partij neemt op 2 maart 2018 in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat haar op dezelfde dag werd betekend.

Diezelfde dag wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten;

Naam: K.

voornaam : N.

geboortedatum : 06.09.1947

geboorteplaats: Tbilisi

nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 02/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig haar die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. A. (OV ...), K. V. (OV ...) en K. I. (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit

privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Het opleggen van een inreisverbod stelt op een vrij ingrijpende wijze een einde aan dit privéleven op Belgische grond. Toch, aangezien betrokkene een nieuw privéleven kan opbouwen in Georgië, hoeft het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven te betekenen."

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster indient tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 maart 2018 wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 200 978 van 9 maart 2018.

Daags nadien, op 10 maart 2018 dient verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2018 wordt verzoekster in vrijheid gesteld, wegens "Medische redenen -> non fit to stay". Diezelfde dag wordt de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd tot 15 april 2018.

Met het arrest nr. 201 806 van 28 maart 2018 wordt het beroep nr. 215 225 tegen de beslissing van 10 november 2017 houdende ongegrondverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verworpen.

Bij arrest nr. 218 050 van 11 maart 2019 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die verzoekster had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 maart 2018 verworpen door de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM,

"Doordat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd :

*"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat :
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ..

...

... Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk ...

Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië....

..."

1.1 Terwijl verwerende partij bij het nemen van het inreisverbod geen rekening hield met de actuele medische situatie van verzoekster en verzoekster zich medisch in de onmogelijkheid bevindt om te reizen.

Zij kon/kan aldus geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze medische onmogelijkheid om te reizen blijkt uit de strikte nood aan mantelzorg voor verzoekster zoals weergegeven in de medische stukken in het administratief dossier, gevoegd bij de aanvraag cfr. art. 9ter dd. 23.08.16, voorwerp van de hangende procedure voor de Raad (RvV 215.225/IX).

Deze medische onmogelijkheid wordt bevestigd door het feit dat verzoekster op 16.03.18 door verwerende partij in vrijheid werd gesteld om medische redenen (zie administratief dossier).

In strijd met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing.

Vermits het geen gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten geen vrije keuze was van verzoekster gelet op haar medische situatie, komt het volstrekt onredelijk voor om een inreisverbod te betekenen aan verzoekster.

Vertrekkende van de motieven, kon verwerende partij niet in redelijkheid tot de beslissing komen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

De beslissing vindt duidelijk onvoldoende steun in haar motieven. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende met een schending van motiveringsplicht tot gevolg.

1.2 Terwijl het inreisverbod een scheiding van verzoekster met haar familie voor een duur van twee jaar met zich meebrengt, hetgeen verhindert dat de medisch noodzakelijk geachte mantelzorg zou worden verdergezet én hetgeen een disproportionele inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekster.

1.2.1

De wederzijdse mantelzorg blijkt duidelijk uit de medische stukken bijgevoegd bij de aanvraag inzake regularisatie gevoegd bij de aanvraag cfr. art. 9ter dd. 23.08.16.

Verzoekster verwijst naar de beslissing van verwerende partij "non fit to stay", waardoor verzoekster in vrijheid werd gesteld nauwelijks 14 dagen na haar arrestatie.

1.2.2

Alle kinderen en kleinkinderen van verzoekster zijn in België alwaar zij allen verblijfsrecht hebben. Haar echtgenoot dhr. A. K. is overleden.

Voor verzoekster is het onmogelijk om een familieleven of privéleven te hebben in Georgië vermits er geen familie of kennissen meer wonen (zoals uiteengezet en gestaafd in de aanvraag cfr. art. 9bis vreemdelingenwet dd.18.12.13).

Ingeval van terugkeer naar Georgië, kan verzoekster bij niemand terecht.

In de periode van 2006 tot 2010 verbleef verzoekster samen met haar dochter V. in Georgië. Zij waren immers samen gereisd vanuit België naar Georgië en zijn vervolgens samen teruggekomen naar België.

V. verkreeg intussen verblijfsrecht kreeg in België, met als gevolg dat verzoekster werkelijk niemand meer heeft in Georgië.

Zij kan er niet terecht bij familie noch bij kennissen. Kennissen met wie zij vroeger contact had (voor 2001) zijn intussen overleden.

Bijgevolg heeft zelfs een tijdelijke verwijdering -voor een op voorhand onbekende duur- voor verzoekster zeer grote gevolgen, tevens mede gelet op de nodige mantelzorg.

In deze omstandigheden weegt het belang van verzoekster sterker door dan het belang van de staat. In casu is de maatregel van een inreisverbod voor twee jaar disproportioneel.

Nu een familieleven onmogelijk wordt gemaakt door de bestreden beslissing schendt deze artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht."

2.2.1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is uitsluitend van toepassing op verwijderingsbeslissingen, niet op inreisverbod zoals het thans aangevochtene.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het onderzoek naar een mogelijke schending van deze beginselen moet worden gevoerd in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling:

Het inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Overeenkomstig het eerste lid van de voormelde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

2.2.3. Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen rekening hield met haar actuele medische situatie die maakt dat zij geen gevolg kon geven aan ‘het’ bevel om het grondgebied te verlaten. Deze medische onmogelijkheid blijkt uit de strikte nood aan mantelzorg zoals weergegeven in de aanvraag op grond van artikel 9ter die heeft geleid tot de weigeringsbeslissing die werd aangevochten met het beroep nr. 215 225, en wordt bevestigd door het feit dat zij op 16 maart 2018 door de verwerende partij in vrijheid werd gesteld om medische redenen. Het was geen vrije keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het volstrekt onredelijk is om een inreisverbod op te leggen, zo betoogt zij.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat geen correcte inschatting zou zijn gebeurd van haar medische situatie bij de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat in het inreisverbod wordt gewezen op de verwerping van de twee aanvragen die zij had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat zij verwijst naar de stukken waaruit de strikte nood aan mantelzorg blijkt, gevoegd bij de aanvraag van 23 augustus 2016 waarnaar ook in de bestreden beslissing werd verwezen, moet worden vastgesteld dat deze aanvraag op 10 november 2017 ongegrond werd verklaard, hetgeen impliceert dat

er geen medische redenen werden vastgesteld die haar terugkeer in de weg stonden. Verzoekster toont op deze grond dan ook niet aan dat zij om medische redenen geen gevolg kon geven aan het bevel dat op 17 november 2017, en dus nadat haar aanvraag ongegrond werd bevonden, werd afgeleverd te meer nu het beroep tegen de voormelde beslissing door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 201 806 van 28 maart 2018.

Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, voorts, moet de Raad zich in beginsel plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). In de mate dus dat verzoekster stelt dat haar medische ongeschiktheid om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten ook blijkt uit het feit dat zij op 16 maart 2018 om medische redenen werd vrijgesteld, moet erop worden gewezen dat dit gegeven dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat verzoekster op 10 maart 2018 een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend, waarin zij de op dat ogenblik meest recente medische gegevens heeft kunnen bijbrengen. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van 28 maart 2018 waarbij ze ongegrond werd verklaard.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen gevolg kon geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2017, en dus evenmin dat haar situatie niet deugdelijk werd beoordeeld in het licht van het opleggen van het inreisverbod.

Verzoekster stelt verder dat het bestreden inreisverbod een scheiding van twee jaar met haar familie met zich brengt, hetgeen verhindert dat de medisch noodzakelijk geachte mantelzorg zou worden verdergezet en hetgeen een disproportionele inmenging vormt in haar gezinsleven.

Wat de nood aan mantelzorg betreft, moet worden herhaald dat die werd beoordeeld in het kader van verzoeksters aanvraag die leidde tot de beslissing van 10 november 2017 waarbij ze ongegrond werd bevonden. In het bijzonder werd dienaangaande door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat *“Volgens de huisarts heeft Mevr. K. nood aan begeleiding van haar dochter voor het innemen van medicatie en het controleren van de bloeddruk. Deze nood wordt in het voorgelegde medische dossier niet onderbouwd door bijvoorbeeld een ADL-score, noch wordt er enige andere medicatie vermeld, buiten vitaminen, en nergens worden er speciale beschermingsmaatregelen vermeld.”*

En

Caritas International is ook actief in Georgië en bekommert zich als dusdanig over eenzame, oudere mensen die vaak te bed moeten blijven. Betrokkene is 70 jaar oud en kan zich desgewillend ook beroepen op de werking van deze organisatie. Deze zorg is gratis, al mag men uiteraard steeds een bijdrage doen om de werking van de NGO ook in de toekomst te verzekeren.

Verzoekster toont dus niet aan dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen sprake was van medisch noodzakelijk geachte mantelzorg die een terugkeer naar en een verblijf in het land van herkomst in de weg zou staan.

Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt verzoekster dat al haar kinderen en kleinkinderen in België zijn en hier allen verblijfsrecht hebben. Haar echtgenoot, zo stelt zij, is overleden. Zij kan geen familie- of privéleven meer hebben in Georgië omdat er geen kennissen of familie meer woont. Verzoekster betoogt dat zij dit heeft uiteengezet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 18 december 2013. In de periode van terugkeer naar Georgië verbleef zij er met haar dochter V., met wie zij ook samen naar België is teruggereisd. V. heeft ondertussen verblijfsrecht in België met als gevolg dat verzoekster niemand meer heeft in Georgië. Kennissen met wie zij vroeger contact had zijn overleden. Zelfs een tijdelijke verwijdering heeft dus voor verzoekster zeer grote gevolgen, tevens gelet op de nodige mantelzorg. Het inreisverbod is derhalve disproportioneel, zo stelt zij.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De verwerende partij heeft een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM doorgevoerd en heeft geoordeeld dat er van een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het familiale leven geen sprake is, in essentie omdat het verzoeksters familieleden vrij staat om haar achterna te reizen naar haar land van herkomst, verzoekster een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen om haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken en zij in tussentijd contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Ook werd een afweging gemaakt aangaande het privéleven van verzoekster in de zin van de voormelde bepaling, waarbij in rekening werd gebracht dat hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster een privéleven heeft ontwikkeld in België zij het grootste deel van haar privéleven doorbracht in Georgië, zij er zeker nog de taal spreekt en er mogelijk nog vrienden, kennissen en familie heeft wonen bij wie zij zou kunnen hebben verbleven in de periode 2006-2010 zodat het niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen aldaar. Verder werd ook in rekening gebracht dat het privéleven werd opgebouwd in illegaliteit en precair verblijf, en dit in acht genomen het belang van de staat primeert.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich vergenoegt met de loutere bewering dat zij niemand meer heeft in Georgië, terwijl het niet onredelijk is te stellen dat aangezien zij tussen 2006 en 2010 nog in Georgië heeft verbleven, ervan kan worden uitgegaan dat zij aldaar nog familie, kennissen en vrienden zal hebben. Verzoekster betoogt dat zij destijds met haar dochter V. terugkeerde, maar dat V. inmiddels ook verblijfsrecht heeft in België; dit doet evenwel geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien toont verzoekster niet aan dat, en om welke reden, het feit dat V. thans verblijfsrecht heeft in België, zou verhinderen dat zij zich desgewenst samen met haar moeder terug naar Georgië zou begeven en aldaar zou verblijven voor de duur van het inreisverbod. Waar verzoekster nogmaals verwijst naar de noodzaak aan mantelzorg, kan worden verwezen naar wat hiervoor al werd vastgesteld ter zake.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve evenmin.

Alle elementen samengenomen, toont verzoekster niet aan dat een inreisverbod van twee jaar in casu disproportioneel zou zijn; de Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

2.2.4. Verzoekster heeft dus niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod of dat het niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS